

Nimicirea generală

SoundWords

© SoundWords, Online începând de la: 12.09.2018, Actualizat: 12.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Învață Biblia despre o nimicire generală?

S-a terminat totul pentru oamenii necredincioși odată cu moartea și încetează ei să mai existe? Sau ei mai există un anumit timp și după aceea vor fi mistuiți prin focul iadului?

Că odată cu moartea nu s-a terminat totul pentru cei necredincioși, aceasta rezultă foarte clar din Cuvântul lui Dumnezeu, așa că pentru un cititor al Bibliei sincer și fără idei preconcepute nu poate fi nici o îndoială. Deja un singur loc din Biblie este suficient să dovedească că odată cu moartea nu s-a terminat totul: „Și, după cum oamenilor le este rânduit să moarăo *singură dată*, iar *după aceea* vine judecata” (Evrei 9.27).

În afară de aceasta sunt o serie de alte locuri în Biblie, care spun că odată cu moartea nu s-a terminat totul:

- Dacă Domnul Isus spune în evanghelia după Matei 11.22: „*în ziua judecării va fi mai ușor* pentru Tir și pentru Sidon decât pentru voi”, atunci este imposibil ca odată cu moartea să se termine totul.
- Dacă după moarte totul ar fi terminat, așa cum se presupune – de ce atunci Domnul Isus spune cu privire la Iuda: „*Mai bine ar fi fost* pentru el să nu se fi născut!” (Matei 26.24)?
- Dacă după moarte totul ar fi terminat, așa cum se presupune – cum se vrea înțeleasă istoria săracului Lazăr din Luca 16, unde se spune despre omul bogat: „Pe când era el în Locuința Morților, *în chinuri*, și-a ridicat ochii ...” (Luca 16.23)?
- Dacă după moarte totul ar fi terminat, așa cum se presupune – pentru ce atunci există o „așteptare sigură” a unei judecări și „văpaia unui foc”, așa cum spune scriitorul epistolei către Evrei: „Nu mai rămâne nici o jertfă pentru păcate, ci doar o *așteptare sigură și înfricoșată a judecării și văpaia unui foc*” (Evrei 10.26,27)?
- Dacă după moarte totul ar fi terminat, așa cum se presupune – de ce vorbește Iuda în epistola sa despre oameni „cărora le este *păstrată* negura întunericii *pentru veșnicie*” (Iuda 13)? Versetul acesta arată totodată că nu va exista o pedeapsă limitată în timp, care va înceta cândva.

Prin aceasta constatarea biblică este clară: după moartea necredinciosului nu s-a terminat totul.

Alții recunosc într-adevăr existența unei judecări și a unui iad, însă afirmă că judecata și iadul nu ar dura veșnic, ci după un anumit timp de judecată sufletul at fi mistuit/nimicit de foc.

Adevărat? Domnul Isus însuși vorbește despre „focul care *nu se stinge*” (Matei 3.12); despre „focul cel *veșnic*” (Matei 18.8,9); despre „pedeapsa *veșnică*” (Matei 25.46); despre locul „unde viermele lor *nu moare* și focul *nu se stinge*” (Marcu 9.43-49); despre mânia lui Dumnezeu, care *rămâne* peste cineva (Ioan 3.36). Apostolul Pavel vorbește despre „pierzarea *veșnică* de la fața Domnului” (2 Tesaloniceni 1.9); și apostolul Ioan vorbește în cartea Apocalipsa despre un loc unde vor fi chinuiți „în vecii vecilor” (Apocalipsa 20.10-15). Cum se ajunge la ideea absurdă că cuvântul *veșnic* din locurile acestea nu ar însemna *veșnic*, mai ales că expresia „pedeapsa *veșnică*” este folosită în unele locuri din Biblie ca opusul „vieții *veșnice*”? Vrem să redăm unele exemple:

- În evanghelia după Matei 25.46, este „pedeapsa veșnică” *limitată în timp*, însă „viața veșnică este *nelimitată în timp*”? „Și aceștia vor merge în *pedeapsa veșnică*, iar cei drepti în *viața veșnică*”.
- Sau să ne gândim la 2 Corinteni 4.18, unde cuvântul „*veșnic*” este pus direct în legătură cu vremelnicia. „Privim nu la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentru că cele ce se văd sunt *pentru un timp*, pe când cele ce nu se văd sunt *veșnice*.”
- Apocalipsa 4.10 spune despre bătrâni, că ei „se închină Celui ce este viu *în vecii vecilor*”; evident Dumnezeu, respectiv Domnul Isus este Cel veșnic. În Apocalipsa 14.11 se spune: „Și fumul chinului lor se suie *în vecii vecilor*” (vezi și Apocalipsa 20.10: „Și vor fi chinuiți zi și noapte, *în vecii vecilor*”).

Într-un caz expresia „în vecii vecilor” să însemne realmente „veșnic”, și în celălalt caz aceeași expresie să fie înțeleasă ca „limitată în timp”? Cu ce mutare de șah exegetică se vrea justificarea acestei interpretări? De neimaginat!

Dacă dăm loc doctrinei nimicirii definitive, atunci în final nu mai este nimic sigur. Atunci se vor ridica multe întrebări chinuitoare: „mântuirea veșnică” (Evrei 5.9), nu este ea nicidecum veșnică? Trebuie atunci să ne facem griji cu privire la „răscumpărarea veșnică” (Evrei 9.12)? Vom primi noi cu adevărat „viața veșnică” și „mângâierea veșnică” (2 Tesaloniceni 2.16)? Nu vom avea noi o „casă veșnică în ceruri” (2 Corinteni 5.1)? Nu este Duhul Sfânt „Duhul veșnic” (Evrei 9.14) și nu locuiește El „în veac” în noi (Ioan 14.16)? În final nu va fi o „Împărăție veșnică” (2 Petru 1.11) și nici „slavă veșnică” (2 Timotei 2.10)? Toate acestea se vor termina după un anumit timp? În cele din urmă „puterea lui Dumnezeu” nu este totuși veșnică (1 Timotei 6.16; Romani 1.20), și nici Dumnezeu nu este veșnic (Romani 16.26)? Gândul acesta este exprimat de amintita cantată a lui Bach în felul următor: „Căci chinul acesta se va sfârși, când Dumnezeu veșnic nu va mai fi.”

Observăm noi unde ajungem, dacă credem că tocmai „chinul veșnic” nu ar exista veșnic? În Noul Testament sunt aproximativ șaptezeci de locuri¹ în care în textul original din limba greacă se întâlnește cuvântul *aionios* (=veșnic), și totdeauna el înseamnă literalmente „nelimitat în timp”.

Ce este cu cuvântul *aionios* în epistola către Filimon?

În epistola sa către Filimon Pavel scrie despre sclavul dezertat Onisim:

Filimon 15: Poate că el a fost despărțit de tine pentru un timp, tocmai ca să-l ai pentru *veșnicie* [aionios].

Probabil cineva va replica, că cuvântul „veșnic” din versetul acesta este imposibil să poată însemna „veșnic”. Însă tocmai locul acesta este o dovadă potrivită pentru faptul că cuvântul *aionios* și aici are înțelesul de „veșnic”. Probabil înțelesul acesta este chiar unul din punctele centrale ale acestei epistole scurte. Pavel vrea să spună aici tocmai: Filimoane, gândește numai, tu ai suferit o mică pierdere, pentru că sclavul tău nu ți-a mai stat la dispoziție pentru un timp. Dar – și acum trebuie să ținem seama de felul cum se continuă versetul: „dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât pe un rob: *ca pe un frate iubit*” (versetul 16) – acum tu ai făcut un câștig enorm: tu ai primit acum o posesiune *veșnică*, și pe lângă aceasta, pe o

treaptă mult mai înaltă, căci tu nu mai ai numai un *sclav*, ci tu ai câștigat un *frate* pentru veșnicie. – Relațiile sclav/stăpân, bărbat/femeie și așa mai departe sunt valabile numai pe pământ; însă relațiile pe care noi le avem ca frați și surori (de credință), sunt veșnice, ele niciodată nu vor înceta.

Dacă chiar în această aparentă excepție în cazul cuvântului „veșnic” trebuie să ne gândim la înțelesul „literalmente veșnic, fără sfârșit, nelimitat în timp” – de ce cuvântul „veșnic” să nu însemne „veșnic” tocmai în locurile din Biblie unde el stă în legătură cu judecata veșnică, cu focul veșnic și cu pedeapsa veșnică?

„Pedeapsa veșnică” în evanghelia după Matei 25.46

Matei 25.46: Și aceștia vor merge în pedeapsă veșnică, iar cei drepti în viață veșnică.

Unii vor să aducă „pedeapsa veșnică” din Matei 25.46 în legătură cu durata Împărăției păcii de o mie de ani și s-o limiteze la acest timp. În privința aceasta John Nelson Darby a remarcat pe drept:

Să observăm ce stă scris în Apocalipsa 20, unde noi citim în versetul 15: „*Și dacă cineva n-a fost găsit scris în cartea vieții, a fost aruncat în iazul de foc.*” Aceasta are loc după Împărăția de o mie de ani (Apocalipsa 20.7-10), când totul a trecut, când se spune „*S-a sfârșit!*” (Apocalipsa 21.6) și „*Dumnezeu va fi totul în toți*” (1 Corinteni 15.28).²

Din locul acesta din Biblie devine clar că „pedeapsa veșnică” va începe abia după Împărăția de o mie de ani, după marea judecată finală a tuturor păcătoșilor.

Dacă sufletul va fi cu adevărat nimicit după un anumit timp de chinuri, atunci Domnul Isus ar fi purtat numai o judecată limitată în timp pentru aceia care s-au pocăit și care L-au primit în timpul vieții lor; El i-ar fi salvat prin lucrarea Sa la cruce numai de o despărțire temporară de Dumnezeu. Însă prin aceasta se diminuează lucrarea Domnului Isus. John Nelson Darby scrie referitor la ideea aceasta:

O pedeapsă corespunzătoare limitată în timp ar fi putut s-o suporte și o creatură oarecare superioară. Dar mânia și judecata lui Dumnezeu, care includ o pedeapsă veșnică, putea s-o suporte numai unul care este divin (și veșnic), cum este Fiul lui Dumnezeu.³

Rezultat final

O nimicire totală, indiferent de natura ei, nu are justificare în Cuvântul lui Dumnezeu. La acest rezultat au ajuns și toți aceia care țin cu tărie la ideea împăcării generale. Demult au recunoscut, că nimicirea totală nu poate fi justificată prin Cuvântul lui Dumnezeu. Cu toate acestea același gând încolțește pe adepții împăcării tuturor oamenilor, ca și pe adepții nimicirii generale: nu se poate ca un Dumnezeu al dragostei să trimită oameni pentru veșnicie într-un loc de chin veșnic.

În articolul următor va fi vorba de doctrina împăcării generale.

Adnotare

[1] Matei 18.8; 19.16,29; 25.41,46; Marcu 3.29; 10.17,30; Luca 10.25; 16.9; 18.18,30; Ioan 3.15,16,36; 4.14,36; 5.24,39; 6.27,40,47,54,68; 10.28; 12.25,50; 17.2,3; Faptele apostolilor 13.46,48; Romani 2.7; 5.21; 6.22,23; 16.25; 2 Corinteni 4.17,18; 5.1; Galateni 6.8; 2 Tesaloniceni 1.9; 2.16; 1 Timotei 1.16; 6.12,16,19; 2 Timotei 1.9; 2.10; Tit 1.2; 3.7; Filimon 15; Evrei 5.9; 6.2; 9.12,14,15; 13.20; 1 Petru 5.10; 2 Petru 1.11; 1 Ioan 1.2; 2.25; 3.15; 5.11,13,20; Iuda 7,21; Apocalipsa 14.6.

[2] J. N. Darby, *Es gibt eine ewige Verdammnis*, Neustadt/Weinstraße (Ernst_Paulus-Verlag), ediția a 3-a, pag. 16; tradus din *Collected Writings*, Vol. 7 (tradus). Vezi și articolul „Ist die ‚ewige Verdammnis‘ ewig?” de J. N. Darby, pe <http://www.soundwords.de/artikel.asp?id=220>.

[3] Idem, pag. 33.

Tradus de la: [Allvernichtung \(2\)](#)

Traducere: Ion Simionescu